כל שכן דלא מעייל לספיקא אמר ליה אביי

במאי אוקימתא לספק נזירות להקל כרבי

אליעזר אימא סיפא היספק בכורות אחד

בכורי אדם ואחד בכורי בהמה בין ממאה בין

מהורה המוציא מחבירו עליו הראיה ותני עלה

יואסורים בגיזה ועבודה אמר ליה אמאי קא יי

מדמית קדושה הבאה מאליה לקדושה הבאה

בידי אדם אלא אי קשיא הא קשיא ²² מפק משקין ליטמא טמא לטמא אחרים טהור דברי

ר' מאיר וכן היה ר' אלעזר אומר כדבריו ומי

ם"ל לר"א לישמא שמא והתניא דר"א אומר

אין מומאה למשקין כל עיקר תִדע שהרי

העיד יוםי בן יועזר איש צרידה על איל קמצא סהעיד

דכן ועל משקין בית מטבחיא דכן הניחא לשמואל דאמר דכן מלטמא אחרים אבל

טומאת עצמן יש בהן שפיר אלא לרב דאמר

דכן ממש מאי איכא למימר אלא הא רבי

יהוֹדה והא ר"ש דתניא יהריני נזיר אם יש

בכרי הזה מאה כור והלך ומצאו שנגנב

או שאבד רבי יהודה ימתיר ורבי שמעון אומר

ורמי דרבי יהודה אדרבי יהודה מי א"ר יהודה

ילא מעייל איניש נפשיה לספיקא ורמינהי

רבי יהודה אומר סתם תרומה ביהודה אסורה

ובגליל מותרת שאין אנשי הגליל מכירין

את תרומת הלשכה מעמא דאין מכירין

עין משפט

נר מצוה מב א מיי׳ פי״א מהל׳

ופי"ב שם הלכה יע וכן

עשין ריה וסימן קמה וסי׳ קמד טוש"ע י"ד סי׳ שה

קמיף יג [כ כה] וסימן שטו סעיף א [וסי שטו סעיי א]

וסי׳ שיח וסי׳ שכא סעיף י

יוטי שימי יוסי שכמי טעיף י יג טוז: בוג ב מייי פ״א מהלכות

:סעיף א

בד ג מיי׳ פי״ד מהלכות

:1

מה ד מיי מ״ב מהלי

נזירות הלכה ט:

אבות הטומאה הלכי

מעילה הלכה ח סמג

ופ"ד מהלכות

בכורות

 $\hat{\sigma}$)
 $\hat{\sigma}$ $\hat{\sigma}$ תוספתה דטהרות פ"ה. מוספתה דטהרות פייה, 7) פסחים טו., ד) [שם. עדיות פייה משנה דן עייו לו., 1) [מוספתה טיר פייבן טיר ח. עייש לד. עיש, 1) [לקמן סה.], ה) ול"ל רישחן, ע) ול"ל לסיפא], י) בס״א נוסף: לכל משקין קרי ספק משקין לפי שלה מנינו טומהה למשקין בפירוש מן התורה והאי דכתיב וכל משקה אשר ישתה בכל יטמא החוא הכשר כלי יטמא החוא הכשר הוא, כ) [ל"ל דספק], ט [פ"ה], מ) [ל"ל מברייתא], () [ל"ל רישא],

פירוש הרא"ש

ם) וטהרות פ"ד מ"טן,

ע) שייר לע"ב.

אימא סיפא ספק בכורות אחד בכור אדם ואחד בכור בהמה כו'. סיפל דספק נזירות היא ספק בכור אדם כגון שהפילה לפניו ספק נפל ספק רוח בכור בהמה בין ממאה בכור בהמה בין ממאה בהמות אחת בכרה ואחת לא בכרה וילדו ביחד אחת זכר ואחת נקבה ואין ידוע מי ילדה זכר מי ילדה זכר המע"ה הכהן אם בא להוליא עליו להביא ראיה ובכור בהמה טהורה ירעה עד שיסתאב ייאכל במומו לבעלים ובכור בהמה טמאה מפריש עליו שה להפקיע איסורו ואכיל ליה: מי קא מדמית קרושה הבאה מאליה. דמספיקא חלה עליו איסור אבל קדושה הבאה על ידי אדם לא היה בדעתו אלא על הודאי: ספק משקין לישמא שמא. מפרש לה במתניתין כגון היתה ככר טמאה בידו ופשטה לבין משקין טהורין ספק נגע ספק לא נגע: לשמא אחרים שהור. כילד היה מקל בידו ובראשו משקין מקל בידו וברסשו משקין וזרקו לבין ככרות טהורין ספק נגע ספק לא נגע: על איל קמצא דכן. מין חגב העיד עליו שהוא מומר: ועל משקי שהות מותר: ועד בשקי בי משבחיא דבן. משקה המנולה בנית המטבחים בעורה אין בהן טומאה בעורה אין בהן מלממא בעורה: דבן. מלממא אחרים אבל טומאה עלמן יש בהן דדריש אשר ישתה בכל כלי יטמא יטמא ממש לא דריש ינותא פירוש ינותא אחרים יטננה פירוש יטננה נחורים הלכך טומאת עלמן הוי דאורייתא על כן ישנו בעזרה: אלא למ"ד דכן בעזרה: אלא למ"ד דכן ממש. דדריש יטמא דקרא בהכשר ואפילו טומאת

עלמן הוי דרבנן:

כל שכן דסבירא ליה דלא מעייל גופיה לספיקא דהיכא דנדר ויש בנזירות ספק לא הוי נזיר ולדידיה סבירא ליה דסתם נזירות להקל: אימא סיפא. דספק נזירות להקל: המוליה מהבירו. כהן דבעי להפוקי מיניה עליו להביא ראיה שהן בכורות שלא הפילה נפל קודם לכן ואי תפס

להו כהן על הבעלים להביא ראיה דלאו בכור הוא: ואסורים בגיוה ועבודה. אע"פ דלא היה ודאי. אלמא ספק קדשים לחומרא ואסורין בגיזה ועבודה והיכי מלינן לאוקמה כרבי אליעזר והאמר רבי אליעזר לא הקדיש את הכוי דספק קדשים לקולא: אמאי קא מדמית. קדושת בכור הבאה מאליה לקדושת כוי דע"י אדם קדושת בכור באה מאליה להכי מחמיר בגיזה ועבודה קדושת כוי דעל ידי אדם לא הוי קדושה מספק: הא קשיא. דקתני ם סיפא דהא דספק נזירות להקל: ספק משקה. לכל טומאת משקין קרי ספק משום דלית להו עיקר מן התורה לפי שלא מלינו טומאה למשקין בפירוש מן התורה והאי דכתיב וכל משקה חשר ישתה בכל כלי יטמח (ויקרא יא) ההוא הכשר הוא: ליטמא טמא. להבל טומאה לעלמן ודאי טמאין: **אבל לטמא אחרים טהורין.** ואי ר"א היא הא דאוקמא ש לרישא דספק נזירות כרבי אליעזר ומי סבירא ליה דליטמא טמא והתניא רבי אליעזר אומר אין טומאה למשקין כל עיקר תדע כו': **הניחא לשמואל.** לא קשיא דרבי אליעזר אדר׳ אליעזר אלא ודאי לא מיתוקמא הך ברייתא דספק נזירות להקל כר"א: ע"ח אלא אי קשיא דרבי אלעור הא קשיה ספק משקיןי ליטמה (ה). טומהם

משקין עלמן כו': הא ניחא לשמואל

אבל טומאת עלמן יש בהן. ניחא ליה נמי לרבי אלעזר דאמר כדבריו דר"מ דספק משקין ליטמא טמא והכא בספק מירות אמאי מיקל משום דקסבר לאו מלוה היא לקבל מירות ואיש כי יפליא דיעבד קאמר הלכך אית ליה ספק מירות להקל: אלא לרב דאמר דכן ממש. דאין טומאה למשקין כל עיקר אמאי קאמר רבי אלעזר הכא ספק משקין ליטמא טמא והכא סבירא ליה ספק נזירות להקל: אלא הא רבי יהודה. ברייתא דספק מירות: והא רבי שמעון. מתניתין דקתני סתם נדרים להחמיר: ומלאו שנגנב או שאבד. ואין (ט יודע אם היה שם מאה כור אי לא: אמר רבי יהודה לא מעייל

איניש נפשיה לספיקא. כגון הכא דכשנדר לא על דעתא דהכי נדר שאם נגנב הכרי דהוי ספק אם היה שם מאה כור שיהא נזיר באותה ספיקא:

כל שכן גופיה לה מעייל לספיקה. הלכך מתניתין דסתסי נזירות להקל רבי אליעזר: אחד בכור אדם ואחד בכור בהמה. כגון שילדה זכר ונקבה ואין ידוע אי זה הוליא ראשו ראשון: וחני עלה אסורין בגיוה ובעבודה. סיפא דמתניתין גופה דספק מירות להקל

היא. והכי פריך בשלמא אי לא מוקמינן לה כר"א לא קשיא רישא אסיפא דרישה דספק מירות להקל משום דגופו לא מעייל איניש לספיקא וסיפא דספק בכורות כיון דממונא הוא אמרינן דמעייל איניש ממונא לספיקא אלא לדידך דלא שני לך בין גופו לממונו קשיא: אמאי קמדמים קדושה הבחה מחליה לקדושה הבחה בידי אדם. משום דבקדושה הבאה בידי אדם הוא דאיכא למימר דהאי גברא לא גמר לעיולי נפשיה וממוניה לספיקא אבל בקדושה הבאה בידי שמים ליכא למימר הכי דאטו בידיה הוא: ספק משקין. כגון שהושיט טמא ידו לבין המשקין ואין ידוע אם נגע בהן: ליטמה טמה. כלומר לטומאת עלמן אזלינן לחומרא אבל לא לטמא אחרים. איכא נוסחי דגרסי הכא דברי ר"מ וכן היה ר"א אומר כדבריו ותוספתא היא במסכת טהרותי ואיכא מאן דלא גרים ליה דלמה ליה לאותובי מ ממתניתה והה ט סיפה דמתניתין דספק נזירות להקל היא דקתנים) ספק משקין ליטמא טמא לטמא אחרים טהור ואפשר דגרסינן ליה ועדיפא ליה לאקשויי ממתניתא משום דמפרשא בהדיא דר"א ס"ל דספק משקין ליטמא טמא: אין טומאה למשקין כל עיקר. מדאורייתא: על איל קמלא. חגב

ששמו איל: דכן. טהור וכשר לאכילה: 87 ועל משקה בי מטבחיה דכן. דכיון דטומחת משקין מדרבנן במשקה בי מטבחיה לה גזרו שלה להרבות טומהה בעזרה. וכיון דטומהת משקין מדרבנן היכי מחמרינן בספקייהו: הא ניחא לשמואל דאמר דכן מלטמה החרים הבל טומהת עלמן יש בהן. ניחה דמשום דטומהת עלמן מדאורייתא אזלינן בספקייהו לחומרא: אלא למאן דאמר דכן ממש. דאפילו טומאת עלמן מדרבנן: מאי איכא למימר. הוה לן למיזל בספקייהו לקולא. וכי חימא אם כן אפילו לא מוקמינן הא דספק נזירות להקל כר"ח היכי ניחא הא אכתי קשיא דרבי אליעור אדרבי אליעזר דהא אמר בהדיא דטומאת משקין מדרבנן כדקתני אין טומאה למשקין כל עיקר ואפילו הכי אזיל בספקייהו לחומרא כדקתני וכן היה רבי אליעזר אומר כדבריו עלה דההיא דספק משקין ליטמא טמא יש לומר דהכי פריך בשלמא אי הך דספק מירות להקל לא מיתוקמא כרבי

אליעזר לא קשיא דאיכא למימר דרבי אליעזר מחמיר בספק אפילו בדרבגן אבל כיון דאמרת דספק נזירות להקל רבי אליעזר היא נהי דהוי קדושה הבאה בידי אדם היכי עדיפא טומאה דרבנן אע"פ שהיא באה מאליה מטירות דאורייתא אע"פ שהיא באה בידי אדם. וכי מימא הא חזינן בהדיא דבקדושה הבאה בידי אדם אע"פ שהיא מדאורייתא מיקל ר"א בספיקיה דקתני לא הקדיש את הכוי וכיון שכן אפילו כי לא מוקמינן הא דספק חירות להקל כר"א קשיא דר"א אדרבי אליעזר איכא למימר דהוה מצינן לדחויי דהיינו טעמא דרבי אליעזר דאמר לא הקדים את הכוי משום דכוי שמו עליו ולא קרו ליה אינשי חיה ולא בהמה זה נ"ל: והלך ומלאו שנגנב או שאבד רבי יהודה מחיר. משום דלא מסיק אדעתי׳ דלהוי נזיר עד שיתברר לו שיהא באותו כרי מאה כור: טעמא דאין מכירין הא מכירין אחורין. האי דמקשה מדיוקא דסיפא ולא פריך מגופא דרישא דקתני סחם תרומה ביהודה אסורה אלמא ספיקא לחומרא משום דאיכא לדחויי דרישא היינו טעמא משום דאנשי יהודה מחוך שהיו יותר רגילין בתרומת הלשכה לתרומת הגורן לא קרו לה תרומה סתם הלכך כי נדרי בתרומה ודאי בתרומת הלשכה נדרי אבל דיוקא דסיפא קשיא דמדיהיב טעמא בהתירא דגליל לפי שאין מכירין משמע הא מכירין זו וזו אסורין דספיקא לחומרא: ש ואילו על ספקו לא מצי מגלה. לפי שלריך לגלח על הבאת קרבנותיו ולא מצי לאתויינהו דלמא לא הוי נזיר ומייתי חולין בעזרה. וכי תימא נהי דחטאת לא מצי לאחויי בחנאי שאין חטאת באה נדבה ליתי עולה ושלמים וליחני אם נזיר אני הרי אלו לחובתי ואם לאו יהא נדבה דהא קיימא לן [נויר מה.] דאם גלח על אחד משלשחן יצא י"ל הני מילי בדיעבד אבל לכתחלה אינו מגלח אלא א"כ הקריב חטאת ועולה ושלמים הלכך לית ליה תקנחא לנזירות

לא רש"י ד"ה נו"ל אלא וכו׳ ליטמא טמא טומאת: ד"ה ומלאו וכו׳ ואין ידוע אם היה:

הנהות הב"ח

רגו ב. ור"ש אוסר. דמעיי נפשיה לספיקי ירי מייתי קרבנו וא״ת היכי מייתי קי והלא חולין בעזרה דשמה הין בכרי מהה כור וחין הנדר חל וי"ל שנודר על תנחי הם יש בו מאה כור הריני נזיר ואם לאו הריני נזיר נדבה אלמא לר"ש מעייל נפשיה מכתח גר"ש נועייג נפשיה לספיקא ומתוניתין דסתם נדרים להסמיר מיתוקמא כר"ש וא"ת והלא לרבי שמעון לא הוי נזיר ודאי אלא הוי נזיר מספק ולריך להסנת (לרבון) אם יש בו מאה כור אבל במתני' קתני אסור בודאי קאמר ג"כ למלקות דומיא דקתני גבי של שמים נדר אסור דהתם אסור ודאי קאמר וי"ל דבמתני' איכא נדר ודאי אלא שהוא נודר בלשון דמשמע איסור והיתר אבל הכא הנדר אינו נדר ודאי דשמא אין בכרי מאה כור וא"ת] א"ל מה מדמה הא דרצי שמעון לנדר דמתני' דבמתניתין הנדר ודאי והכא הנדר ספק וי"ל דה"ק ורבי שמעון אוסר אלמא אפילו בנדר ספק מספק ניזיל לחומרא כ"ש במתניתין שהנדר חי נדר שתופסין משמעות: שעמא . הוי ודאי גדר ראין מכירין הא מכירי אסור. מימה אסור. תיתה [תריקח] דמילתא הוי מצי למיפרך דקתני בהדיא סתם תרומה ביכודה אמורה בלא שום ביסולה מסותה בכח שום דיוק וי"ל דסתם תרומה ביסודה הוי כמו ודאי כיון םהם מתוכים כ"כ לירושלים שהם טמוכים כ"כ כירועכם פשיטא דדעתו לאסור אבל בגליל אפילו במקום שהן

ן של לטמח אחרים מדרבנן הוא ולא מדאורייתא, ולא דורש יטמח דכתיב גבי משקין בלשון ישְמַא, הלכך היוא ליה ספיקא דרבנן ולקולא (פסחים מד.). ר"א אומר אין טומאה למשקין כל עיקר. ואפילו לטומאה עלמן, והאי כל משקה אשר ישתה ולקולא (פסחים מד.). ר"א אומר אין טומאה למשקין כל עיקר ואפילו לטומאה עלמן, שהרי העיד כרי על איל מוקי הכשר (שנו הכשר (שנו), שהרי העיד כרי על איל קמצא. מין חגב שמו איל קמלא, דכן. שהוא טהור וכשר לאכילה, ועל משקין בית מטבחיא. של בית המטבחיא של בית המטבחיא של בית המטבחיא בעורה, כגון הדם והמים שהם דכן. שאינן מקבלין טומאה, אלמא טומאת משקין דרכנן ובהי לא גורו משום הפסד קדשים, דאי דלורייתא היכי מלו רבנן לטהרינהו (שש). הגידוא. הא דאמרת לר"א יש להן טומאה, לשמואל. דאמר האי דכן דיוסף בן יועזר דכן מלטמא אחרים קאמר אבל טומאת עלמן יש בהן, מנימ למרולי דהאי אין טומאת משקין דקאמר ר"א לטמא אחרים קאמר, דהא מעדותו דיוסף בן יועזר מביא ראיה לדבריו, ויוסף בן יועזר לטמא אחרים קאמר (שש). אלא לרב דאמר דכן ממש. האתר יוסף בן יועזר, ואפילו מטומאת עלמן, על כרחן ר"א נמי מטומאת עלמן האתר (שם).

ספק בכורות. כגון בהמה שילדה ואין ידוע אם בכרה כבר אם לא (ב"מ ה). אחד בכורי אדם. כגון שהפילה אמו לפניו מפק בכורות. כגון בהמה שילדה ואין ידוע אם בכרה כבר אם לא (ב"מ ה). אחד בכורי אדם. כגון שהפילה אמו לפניו עליו הראיה. קמ"ד אם ביד ישראל הן היד הכן מוליא מחברו עליו הראיה, ואם מקפיה כהן ושמיק ישראל והדר צווח הוי ישראל מוליא מתפירו (שם). אחדרים בגיוה ועבודה. מספק שמא קדשים הם (שם). קדושה הבאה מאליה. שאם בכור שליים את טמא. כשטלד ספק במשקה במחילת טומאמו, כגון טמא שפשט רגלו במשקין הוא מאליה דון שוני מפק לא נע, זהו ספק משקה ליטמא, שטלד לו ספק טומאה, עמא מון הספק, דקסבר טומאת משקין טירות, ספק מען לאורייתא היא, דכמיב וכל משקה אשר ישרה וגר, הלכך הויא ליה ספיקא דאורייתא הוא, לשמה אחדרים. ספץ משקה לעומא אחדרים. ספץ משקה לעומא אחדרים. מפן משקה לאומי אול אונה ביה או שוניה באחר שהוא מה ברכה והוא מה ברכה מוליו אול אונה ברכה מוליו אורם לבין הככרות טומרין, ספק נענס ספק אל אונה מרכות והוברות אובר הוא מה ברכות והוכות הוא בהכרה מומיה לא נגעה, זהו ספק משקה לטמא אחרים, כך היא שנויה במסכת טהרות, טהור. אותן הככרות טהורות הן, דקסבר משקין